

РЕШЕНИЕ

№ 3002

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 02.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11280** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Д.“Е. ЕИК 831660770гр. С., [улица], представлявано от Д. А. Д. – управител, срещу РА № Р-22221016008206-091-001/27.11.2017 г., издаден от М. С. Х. - Началник сектор, възложил ревизията, и М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], в частта потвърдена с Решение № 708/23.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, с което е отказано право на данъчен кредит в общ размер 52 021.00 лв. за данъчни периоди м. 01, 04, 06, 08, 09, 10 и 12.2011 г., м. 04. 09. 10 и 11.2012 г., м. 03 и 04.2013 г., м. 09 и 12.2015 г., м. 01.2016 г. по фактури, издадени от доставчиците [фирма] (само по фактура № 170/31.03.2012 г.), [фирма]. [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], ведно със съответните лихви за забава на стойност 26 687.34 лв. и не са признати доставки от [фирма] към [фирма], за които в РА се твърди, че е начислен ДДС без основание в размер 85 011.94 лв., но се приема за дължим по реда

на чл. 85 от ЗДДС.

В жалбата се твърди, че РА е неправилен и незаконосъобразен, за което са изложени подробни съображения и се моли съда да го отмени в потвърдената му част. В СЗ процесуален представител поддържа жалбата и претендира разноски. В писмени бележки се излагат съображения в подкрепа на жалбата.

Ответникът по жалбата - Директор на Дирекция "ОДОП" при ЦУ на НАП С., чрез процесуален представител изразява становище, че подадената жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Претендира се юрисконсултско възнаграждение, алтернативно се моли съда да приложи чл.161, ал.3 от ДОПК. В писмени бележки се излагат съображения в подкрепа на атакувания акт.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не е взето становище.

След като прецени твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал, Административен съд София-град намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221016008206-020- 001/22.11.2016 г., връчена електронно на 07.12.2016 г., издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор "Ревизии" дирекция „Контрол" при ТД на НАП С., в качеството на заместник на М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии" дирекция "Контрол" при ТД на НАП. съгласно Заповед №14427-А/21.11.2016 г., било възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.01.2011 г. до 31.10.2016 г. Първоначалната Заповед била изменена със ЗИЗВР №Р-22221016008206-020-002 от 02.03.2017 г. и ЗИЗВР №Р-22221016008206-020-003 от 04.04.2017 г., издадени от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии", дирекция „Контрол" при ТД на НАП С., съгласно Заповед №РД-01-369/30.03.2016 г., като срока за извършване на ревизията бил удължен до 07.05.2017 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221016008206-092-001/12.07.2017 г., връчен на 03.08.2017 г. по електронен път. В срока и на основание чл. 117. ал. 5 от ДОПК дружеството не упражнило правото си да подаде писмено възражение срещу констатациите в РД. Ревизията приключила с РА №Р-22221016008206-091-001 от 27.11.2017 г., издаден от М. С. Х., на длъжност началник сектор „Ревизии", дирекция „Контрол" при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по реда на чл. 29. ал. 4 от ДОПК. във връзка с чл. 30. ал. 6 от ДОПК на 04.12.2017 г. С РА били установени допълнително задължения за ДДС общо в размер на 111 556.48 лв. и лихви в размер на 44 396.08 лв., както и надвнесен ДДС в размер на 56 378.29 лв. Извършено било прихващане до размера на надвнесения ДДС и е установено задължение за довносяне на данък в размер на 55 178.19 лв. лихви в размер на 44 396.08 лв. Съгласно изложеното в РА, основната дейност на [фирма] през ревизираните периоди била производство на осветление. На основание чл. 37. ал.

3, чл. 53 и чл. 56. ал. 1 от ДОПК на ревизирания субект били връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ изх. №Р-22221016008206-040-001/06.12.2016 г.. №Р-22221016008206- 040-002/15.02.2017 г.. №Р-22221016008206-040-003/14.03.2017 г.. №Р-22221016008206-040-004/15.03.2017 г. и №Р-22221016008206-040-005/25.04.2017 г., с които били изискани първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и търговска документация. В отговор са представените документи, описани в РД.

В хода на ревизията било установено, че през ревизираните периоди [фирма] издавало фактури към [фирма] с данъчна основа в общ размер на 425 059.75 лв. и ДДС 85 011.94 лв. Предмет на доставките били организирани на събития /семинари и обучения/ и логистична подкрепа по договори от 05.02.2010 г. и 10.01.2011 г., както и доставки, свързани с отдаване под наем на машини и оборудване от собствената на [фирма] номенклатура и доставки по договор за съвместна дейност между същото и [фирма], за съвместно изграждане и пускане в експлоатация на корпус първи на екологично чисто предприятие за асемблиране на светодиодни продукти върху недвижим имот. собственост на [фирма], закупен с НА №186. т. I. дело 167/2012 г. С цел установяване на реалността на извършените доставки, на [фирма] била извършена насрещна проверка, документирана с Протокол за извършване на насрещна проверка /ПИНП/ №П-22221017046160-141-001/29.06.2017 г. На дружеството било връчено ИПДПОЗЛ, с което са изискани договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, детайлна информация за естеството на доставката, счетоводна информация за възникналите стопански операции и др. Представените документи били описани в РД. От съдържанието на представения договор от 05.02.2010 г. било установено, че [фирма], в качеството си на изпълнител, е приело да изпълни организацията на посочени събития, включително чрез организиране на настаняване, хранене, кафе - паузи, ангажиране на конферентни зали, транспорт, съдействие при разпределение на материали, пререгистрация на участниците и др. Определена била максимална стойност на договора 600 000.00 лв. и срок на действие 5 г. или до изчерпване на финансовия ресурс. Въз основа на Протокол от 29.04.2013 г. двете страни се споразумели, че стойността на изпълнените дейности по договора е в размер на 176 780.00 лв., като са посочени договорите, сключени от страна на [фирма] с трети лица, в полза на които се твърди, че са изпълнени услугите. Във връзка с така сключения договор, [фирма] е издало на [фирма] 10 фактури, подробно описани в РД, с данъчна основа в общ размер на 176 780.00 лв. и начислен ДДС 35 356.00 лв. Предмет на доставките било авансово плащане и плащане по договор. От съдържанието на представения договор от 10.01.2011 г. било установено, че [фирма], в качеството си на изпълнител, приело да изпълни на [фирма], през м. 09. м. 10 и м. 11.2011 г.

Договореното възнаграждение било в размер на 18 000.00 лв. с ДДС. Във връзка с така сключения договор. [фирма] издало на [фирма] фактура №1228/01.04.2011 г. с данъчна основа 15 000.00 лв. и ДДС 3 000.00 лв. След преглед на данните, съдържащи се в счетоводните регистри на ревизираното лице било установено отразяване на прихода по Кредит сметка 703 Приходи от продажби в 2011 г. за договора от 10.01.2011 г. и в 2013 г., за договора от 05.02.20Юг. В същото време не са

осчетоводени разходи за материали и труд и/или услуги, извършени от трето лице в качеството му на подизпълнител, както и разходи за външни услуги, свързани с наем на помещение, техника и т.н. От ревизираното дружество не били представени и документи, удостоверяващи приноса му в изпълнението на услугите, както и конкретни и категорични данни за естеството на същите, в т.ч. доказателства за лицата, ангажирани в извършване на договорените дейности. В тази връзка било констатирано, че в периодите на действие на договорите, [фирма] е разполагало с наети лица по трудови правоотношения, на длъжности, отговарящи за производствената дейност на дружеството - търговски представител, организатор производство, инженер производствено планиране, прогнозиране и развитие и монтажник електрически елементи, като не били налице данни за лица, притежаващи възможности за организация и изпълнение на фактурираните дейности. Доказателства за това не са представени и от [фирма], което според ревизиращите органи, като възложител на услугата би следвало да разполага с данни относно темата на провежданите семинари и обучения, кръга от лица /служители/, взели участие в мероприятията, мястото на провеждане, лицата организирани събитията и т.н. Въз основа на така установеното бил формиран извод, че не са удостоверени обстоятелствата, довели до издаване на фактурите, но на основание чл. 85 от ЗДДС, отразеният данък се явявявал дължим. Жалбоподателят не бил съгласен с изложените констатации. Сочел, че в случая се касае за авансово плащане и по правилото на чл. 25. ал. 7 от ЗДДС изискуемостта на данъка възниква с получаването на плащането или прихващане на насрещното вземане. Оспорвал констатациите на ревизиращите органи, съгласно които във връзка с доставките по организиране на семинари и обучения, не били налице данни за платен наем на помещение, материали и труд, като сочел, че [фирма] е разполагало с необходимия кадрови ресурс за извършване на доставките, а наемането на помещение било задължение на [фирма].

Съгласно установената фактическа обстановка и изразените от участниците в производството становища, административната инстанция счела жалбата за неоснователна, поради следното: Следвало да се отбележи, че организирането на събития, като конференции, обучения и семинари предполагали извършването на разходи по ангажиране на човешки ресурс /организатори, лектори, участници/, разходи, свързани с наемането на подходящо за целта помещение, както и разходи за консумативи, неразривно свързани с провежданите мероприятия. Доказателства за ангажиране на зали и тяхното местонахождение не били представени. Не била представена и информация за конкретните лица, ангажирани с изпълнението на услугите. Не било спорно, че жалбоподателят е разполагал с наети лица по трудови правоотношения в областта, в която развивал основната си дейност. Спорно било обстоятелството, че не били представени никакви доказателства за каквито и да било извършени дейности от тези лица във връзка с договорените услуги. Липсвали данни и относно темата на провежданите семинари и обучения, кръга от лицата /служители/, взели участие в мероприятията, както и мястото на провеждането им. Също така липсвали представени заявки от преките потребители на услугите, предоставени от тяхна страна данни за регистриране на участници в обучението и т.н. Следвало да се отбележи и фактът, че по отношение на фактурираните авансови плащания, не било настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25. ал. 2 от ЗДДС. Съгласно

разпоредбата на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС обаче, когато преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2. 3 и 4 се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът ставал изискуем при получаване на плащането /за размера на плащането/, било изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка. Нормата създавала фикция на данъчно събитие преди реално да е осъществено такова. Освен всичко друго следвало да се има предвид, че авансовото плащане не може да се разглежда изолирано от последващата доставка именно поради това, че то не е данъчно събитие, а е основание за начисляване на ДДС поради неговата изискуемост. Тоест, следвало да се установи доставката в цялост, тъй като авансовото плащане било свързано с бъдеща облагаема доставка. В конкретния случай, след като не било доказано доставката да е реално осъществена от ревизираното лице, то фактурите се явявали издадени без основание и данъкът по тях бил начислен неправомерно. На основание чл. 85 от ЗДДС обаче, същият се явявал дължим.

Аналогична била ситуацията и по отношение на Договор от 01.06.2015 г., съгласно който [фирма] възлагала на [фирма] да разработи и предостави права за ползване на възложителя срещу възнаграждение на Wi-Fi контакт в корпус, предоставен от възложителя. Срокът за правата на ползване бил една година. Поръчката по договора следвало да е придружена с приемо-предавателен протокол. Стойността по изпълнение на договора била в размер на 111 500.00 лева, като в срок до 31.12.2015 г. изпълнителят бил длъжен да разработи и предаде схемата на Wi-Fi контакта, заедно с ВОМ на компонентните на възложителя. Срокът за правата на ползване започвал да тече от датата на подписване на приемо-предавателния протокол. Приложен бил и приемо-предавателен протокол от 17.12.2015 г., с който представител на [фирма] предавал на представител на [фирма] без конкретно посочени лица документацията на разработения Wi-Fi контакт, ведно с ВОМ на компонентите и прототип на готовото изделие. С протокола било установено, че Wi-Fi контактът е разработен в договорения срок и параметрите на продукта отговаряли на заданието на възложителя. Във връзка с така сключения договор [фирма] издало фактури №5956/17.04.2014 г., №5286/30.08.2013 г. и №7361/29.12.2015 г. с данъчна основа в общ размер на 115 000.00 лв., ДДС 22 300.00 лв. и предмет на доставките авансово плащане и плащане по договор. Според ревизиращите органи, от представените доказателства не се удостоверявала реална разработка на Wi-Fi контакт в корпус от ревизираното лице, както и предоставяне на права за ползване на същия от възложителя. Прието било, че на основание чл. 85 от ЗДДС, начисленият по фактурите данък е дължим. Така установеното било съобразено и с обстоятелството, че били налице парични потоци към ревизираното лице, както и издадени фактури в периоди, предхождащи датата на сключване на договора /2013 г. и 2014 г./. които не могат да бъдат отнесени към изпълнението на същия. В жалбата не били изложени конкретни съображения и не се представяли допълнителни доказателства. Разработването на Wi-Fi контакт било специфична дейност, за която следвало да са налице редица съпътстващи документи. В случая освен договор и приемо-предавателен протокол, не били представени каквито и да е доказателства, от които да се установи реално изпълнение на доставката. Действително, в протокола било записано, че параметрите на продукта отговарят на заданието на възложителя, но

такова техническо задание, от което да се установят параметрите на вещта, не било представено.

Не била представена и спецификация на продукта, с оглед установяване на стойността. При липсата на доказателства от ревизираното лице и от получателя по доставката, не можело да се приеме, че същата е реално извършена и е налице резултат от нея. При това положение, авансовото плащане, документирано с процесните фактури не било свързано с бъдеща облагаема доставка. В хода на ревизията бил представен и Договор за наем от 19.12.2015 г., съгласно който [фирма], в качеството на наемодател, предоставил на [фирма], в качеството на наемател, машини и оборудване от собствената си номенклатура - 3 машини, 1 тунел за запояване, 1 лазерна маркираща машина, 2 компресора, 1 светломер, 1 уред за измерване на напрежение, ток. мощност и 5 станции за запояване с тинол и горещ въздух, срещу годишен наем в размер на 29 000.00 лв. без ДДС. Срокът на договора е от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. Съгласно договора, наемателят се задължава да използва машините и оборудването само и единствено в работната база на наемодателя, намираща в [населено място]. [улица]. В изпълнение на договора, от ревизираното лице била издадена фактура № 7747/31.08.2016 г. с данъчна основа в размер на 14 500.00 лв., ДДС 2 900.00 лв. и предмет на доставката наем на производствено оборудване. В м. 12.2016 г. /период, следващ периода, попадащ в обхвата на ревизията/, била издадена още една фактура със същата данъчна основа и ДДС, с което се приема, че сумата дължима по договора за наем е фактурирана. Според ревизиращите органи не са представени доказателства, удостоверяващи предоставянето на машините и оборудването за ползване, както и ползването на същите от персонала на [фирма]. Направен бил извод за липса на реално извършена доставка на услуга и на основание чл. 85 от ЗДДС отразения във фактурата данък бил определен като дължим. Административната инстанция споделя горните изводи. В случая не било спорно, че ревизираното лице е разполагало с описаните активи. Не било доказано обаче по какъвто и да е начин, че същите са ползвани под наем от [фирма]. Наличието единствено на договор между страните не било доказателство за това. Не било ясно за какво са ползвани активите от [фирма] и дали са във връзка с основната дейност на дружеството. Не било ясно и кои лица са работили с тези машини от страна на [фирма]. Тоест не било доказано използването на машините от [фирма].

Поради това можело да се направи извод, че са налице формално съставени фактури, които не обективирали реални доставки. В хода на ревизията бил представен и Договор за съвместна дейност от 10.12.2013 г., сключен между [фирма] и [фирма], за изграждане и пускане в експлоатация на екологично чисто предприятие за асемблираме на светодиодни продукти. Постигната била договореност, [фирма] да преведе на [фирма] 50% от разходите за проектиране и съгласуване на необходимите документи с институции, вкл. ВИК, Ч. и Община, свързани със строежа, както и да осигури 50% от средствата, необходими за изграждане на първи корпус на предприятието и

въвеждането му в експлоатация. От своя страна, [фирма] има задължение след изплащане на дължимите суми от страна на [фирма], да му прехвърли собствеността върху втори етаж на предприятието. Въз основа на подписан между страните Протокол от 01.06.2014 г., било прието, че извършените от [фирма] разходи /до момента на подписване на протокола/, са на обща стойност 31 216.10 лв., за което били издадени две фактури, с данъчна основа в общ размер на 20 000.00 лв., ДДС 4 000.00 лв. и предмет на доставките авансово плащане. След датата на съставяне на протокола била издадена още една фактура - №6216/04.08.2014 г. със същият предмет и с данъчна основа в размер на 50 000.00 лв. и начислен ДДС 10 000.00 лв. Констатирано било, че по първите две фактури е налице плащане по банков път, а по третата било извършено прихващане на вземане със задължение. Констатирано било още, че размерът, отразен във фактурите не съответства на договорената стойност 50% /50% от 31 216.10 лв./ като от ревизираното лице не били представени обяснения за установеното несъответствие и причините, обусловили издаването на фактури със завишени стойности. Също така, задължението на [фирма] било да осигури 50% от средствата за изграждане на предприятието, но липсвали и не са представени документи, в т.ч. количествено-стойностни сметки, с оглед остойностяване на поетия ангажимент. Установено било и, че не всички издадени фактури са обвързани с плащания, независимо, че в същите е вписано авансово плащане. Предвид факта, че в договора за съвместна дейност не е договорено авансово плащане, и протоколът за прихващане на вземане със задължение е издаден в период, следващ периода на издаване на фактурата, ревизиращият екип е приел, че фактура №6216/04.08.2014 г. се явява неправомерно издадена, а начисленият в същата ДДС в размер на 10 000.00 лв., дължим съгласно разпоредбата на чл. 85 от ЗДДС.

Цитираното било съобразено и с обстоятелството, че в периода, включен в обхвата на ревизията, изграждането на обекта не било приключило и не били уредени разчетните взаимоотношения между страните, както и с факта, че отразяване на приход по сметка 703 не било извършено. В жалбата са изложени доводи, съгласно които било налице съществено противоречие в подхода на ревизиращите органи. Смята се, че в случая е приложено различно данъчно третиране по трите фактури, т.е. две от тях са кредитирани за основателни, а третата за неправомерно издадена, тъй като по нея било извършено прихващане на насрещни задължения. Сочи се, че прихващането е легален способ за погасяване и има същия ефект, както и ефективно плащане. Тази инстанция не споделя изводите на ревизиращите органи. В случая ревизиращите органи не били оспорили реалността на извършената доставка от [фирма] към [фирма]. Оспорена била единствено фактура №6216/04.08.2014 г. с ДДС в размер на 10 000.00 лв., касаеща авансово плащане, което било извършено чрез прихващане. Авансово плащане чрез прихващане било допустимо, защото са били налице насрещни изискуеми и ликвидни вземания между страните по договора, като прихващането е способ за погасяване на задължение, равнозначен на икономически резултат на

плащането. Разпоредбата на чл. 103. ал. 1 от *Закона за задълженията и договорите* предвиждал възможност за погасяването на насрещни вземания чрез извършване на прихващане срещу задължението. Двете насрещни вземания се считатли за погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането било могло да се извърши. В случая не било от значение, че прихващането е извършено на по-късен етап /след издаване на фактурата. От значение било дали същото е свързано с облагаема доставка. Наличието или липсата на такава можело да се установи едва след приключване на срока на договора и след анализ на всички документи по доставката. Това обаче не можело да стане в настоящото производство, тъй като изграждането на обекта не е приключило в ревизираните периоди и не били уредени разчетните взаимоотношения между страните. Предвид горното, към настоящият момент въпросната фактура, отразяваща авансово плащане следвало да се приеме за правомерно издадена.

По отношение на получените доставки и упражненото право на данъчен кредит.

Установено било, че през ревизираните периоди [фирма] е получило материали чрез внос от китайското дружество У. К.. Във тази връзка бил осъществен внос от същия доставчик по смисъла на чл. 16 от ЗДДС през м. 06.2015 г. дружеството било внесло към бюджета ДДС в размер на 71.14 лв. по митническа декларация от 08.06.2015 г., а е ползвало данъчен кредит по същата в размер на 100.62 лв. В тази връзка, с РА на основание чл. 68. ат. 1. т. 3 от ЗДДС, било отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 06.2015 г. в размер на 29.48 лв. Жалбоподателят не бил изложил аргументи относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит по цитираната митническа декларация. Настоящата инстанция намира за законосъобразно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 29.48 лв. за м. 06.2015 г. На основание чл. 45 от ДОПК, са инициирани насрещни проверки на основните доставчици на ревизирания субект: С ПИНП №П-22221216214808-141-001/04.01.2017 г. била документирана насрещната проверка на [фирма] във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №[ЕГН]/29.9.2015 г. и №[ЕГН]/22.12.2015 г. с ДДС в общ размер на 4 520.00 лв. и предмет на доставките стока. На дружеството било връчено ИПДПОЗЛ, но документи не били представени. От ревизираното лице били представени процесните фактури, в които за предмет било вписано материали по опис - летящ делител, шини, профил-усилване, капак и лост за профил, профил кутия и др. Представени били приемо-предавателни протоколи от 22.12.15 г. и от 29.09.2015 г.. в които стоките са описани по мярка, количество, единична цена и стойност /без ДДС/. Приложени били и пътни листове, в които е посочено МПС - товарен автомобил И. 440 ЕТ, с регистрационен номер СА4345КМ, водач Ю. Д. и са вписани данни за натоварване и разтоварване на стоките. Пътните листове били издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството му на превозвач. Констатирано било, че всички дати на пътните документи са поправяни, поради което не може да се

установи кога е извършено транспортирането на стоката. Представени били и фискални касови бележки, от регистриран ЕКАФП. Твърди се още, че не са представени конкретни данни за количество, вид, контрагент, в полза на който е извършена последващата реализация на закупените стоки.

С ПИНП №П-04001216215840-141-001/21.02.2017 г. била документирана насрещната проверка на [фирма], във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №[ЕГН]/26.11.2012 г. и №[ЕГН]/27.03.2013 г. с ДДС в общ размер на 15 000.00 лв. и предмет на доставките аванс по договор за СМР. На дружеството било връчено ИПДПОЗЛ. В указания срок не били представени изисканите документи. Констатирано било, че процесите фактури са отразени в дневника за продажби при доставчика за съответните периоди. Дружеството е декларирало основна дейност търговия на едро с дървен материал, материали за строителството и санитарно оборудване и било назначено едно лице по трудови правоотношения, на длъжност сценограф. Установени били данни за регистрирани на дружеството три ЕКАФП, като едното фискалното устройство е за обект за строителни услуги с адрес [населено място].[жк]бл. 347. Не били налице данни за подавани ГДД по ЗКПО за 2012 г. и 2013г. От ревизираното дружество били представени копия на процесите фактури, в които за начин на плащане било отбелязано „по сметка BG40CECB97910D613xxxx”. Представен е и Договор от 23.11.2012 г., съгласно който [фирма], в качеството си на възложител, възлага на [фирма], в качеството на изпълнител да извърши СМР - разчистване, събаряне на стопански и складови постройки, подравняване на терена и други допълнителни дейности, възложени от възложителят. Посочените дейности следвало да бъдат извършени на имот, собственост на възложителя, представляващ парцел № 045030 в землището на [населено място], местност Ш. поле. Договорени били цени за разрушаване на имота - 110 лв./куб.м. без ДДС и подравняване на терена 15 лв./кв.м. без ДДС. Определеният срок за извършване на дейностите от 03.12.2012 г. до 03.05.2013 г. Договорено било също извършване от страна на възложителя на авансово плащане в размер 40 000.00 лв. без ДДС от предварително договорената стойност. Останалите 35 000.00 лв. се изплащали не по-късно от 30.04.2013 г. Представен е и Протокол Акт обр. 19 от 28.04.2016 г. за извършени СМР с възложител [фирма] и изпълнител [фирма], за обект - парцел №045030 в землището на [населено място], местност Ш. поле, с извършени СМР - разрушаване и извозване на 418 куб.м. и 1950 кв.м. и подравняване на терена.

От представените счетоводни регистри било установено, че дружеството е извършило плащане по фактурите, съответно през 2012 г. в размер на 26 000.00 лв. и през 2013 г. в размер на 64 000.00 лв. С ПИНП №П-22220616215039-141-001/17.01.2017 г. е документирана насрещната проверка на . [фирма], във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №120/04.08.2011 г., № 547/13.12.2011г., № 1336/05.09.2012 г., № 1358/13.09.2012 г., № 1395/25.09.2012 г. и № 1490/20.10.2012 г. с ДДС в общ размер на 8 388.00 лв. и предмет на доставките СМР по договор, плочки и

алуминиеви профили. Изготвено било ИПДПОЗЛ, връчено на дружеството по чл. 32 от ДОПК поради ненамиране на управителя или упълномощено лице на адреса за кореспонденция. В отговор не били представени изискани те документи. След справка в информационната система на НАП било установено, че фактурите са включени в дневника за продажби при доставчика през съответните периоди. Дружеството е декларирало основна дейност почистване на сгради, промишлени инсталации и превозни средства. Имало данни за регистриран търговски обект - офис в [населено място] и наети две лица по трудови правоотношения през м. 03.2012 г. и м. 12.2012г. Констатирано било, че на [фирма] е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от 30.05.2011 г. до 30.11.2011 г.. приключила с издаването на РА №[ЕГН]/10.07.2012 г.. с който е установено, че дружеството е отразило налични доказателства за реалното им извършване. Направен бил извод, че данъкът по всички издадени през ревизираните периоди фактури, е начислен неправомерно и за него не възниква право на приспадане на данъчен кредит за получателите. В същото време и на основание чл. 85 от ЗДДС. начисленият данък бил изискуем от ревизирания субект. От ревизираното лице били представени копия на спорните фактури. Установено било, че по всички е отбелязан начин на плащане в брой, като само към фактура №120/04.08.2011 г., № 547/13.12.2011 г. са приложени фискални бонове за извършено плащане, издадени от ЕКАФП с номер на ФУ ED154635 и номер на ФП 44144955. Констатирано било, че дружеството не разполага с ЕКАФП с посочените идентифициращи данни. По отношение на фактура № 1490/20.10.2012 г. с предмет на доставка СМР по договор, е представен Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 20.10.12 г., съгласно който [фирма]. в качеството си на възложител възлага, а [фирма], в качеството си на изпълнител, приема на свой риск и срещу възнаграждение да извърши боядисване на стени и тавани в производствена база и офис 687 кв.м. по 5 лв/кв.м. с боя на възложителя.

Договорено било още да се извърши преместване на 1 трифазно ел. табло - 270.00 лв.. преокабеляване и монтаж на 14 тестови табла x 95 лв./бр. и окабеляване за вътрешна мрежа в офиса 130.00 лв. Строително-ремонтните работи щели да се осъществяват със средства и съответната квалифицирана работна ръка на изпълнителя. Общото договорено възнаграждение било в размер на 5 150.00 лв. без ДДС, като страните договорили изплащането да стане авансово. Срокът за изпълнение на работата бил от 01.11.2012 г. до 30.11.12 г. Представен бил и Протокол Акт обр. 19 от 26.11.2012 г., съгласно който изпълнителят е предал на възложителя извършените СМР. В протокола не били конкретизирани физически лица, които са предали/приели работата. Представен бил фискален бон за извършено плащане. След справка в информационната система на НАП било установено, че [фирма] разполага с регистриран ЕКАФП с посочени в касовата бележка идентификационни данни. Налице е и формиран оборот от извършени продажби /към датата на издаване на въпросната касова бележка/, в размер на 13 906.80 лв. В представени писмени обяснения ревизираното лице посочило, че

извършените разходи са във връзка с ремонт на наето помещение, находящо се в [населено място]. ул. „175-та“ № 1. но договор за наем не е представен. С ПИНП №П-22221016215449-141-001/19.01.2017 г. била документирана насрещната проверка на [фирма], във връзка с издадена към ревизираното дружество фактура № [ЕГН]/08.06.2011 г. с ДДС в размер на 1922.08 лв. и предмет на доставката плочки. С ПИНП №П-22221016215449-141-001/19.01.2017 г. била документирана насрещна проверка на [фирма], във връзка с издадени към ревизираното дружество фактури №739/19.12.2011 г., №140/28.06.2011 г., №404/ 12.09.2011 г. и №532/20.10.2011 г. с ДДС в общ размер на 6 584.48 лв. и предмет на доставките плочки. С ПИНП №14-02002816214954-141-001/29.12.2016 г. била документирана насрещната проверка на [фирма] във връзка издадени към ревизираното дружество фактури №290/18.01.2011 г. и № 548/19.4.2011 г. с ДДС в общ размер на 2 750.41 лв. и предмет на доставките плочки. Изготвеното ИПДПОЗЛ е връчено на декларирания електронен адрес на 21.12.2016 г. С ПИНП № П-22220616215045-141 -001/17.01.2017 г. е документирана насрещната проверка на [фирма]. във връзка с издадени към ревизираното дружество фактура №1285/20.09.2012 г. с ДДС в размер на 1 842,40 лв. и предмет на доставката алуминиеви профили - 658 м.

Изготвено е ИПДПОЗЛ. връчено на дружеството по реда на чл. 32 от ДОПК поради ненамиране на управителя или упълномощено лице на адреса за кореспонденция. Документи не са представени. С ПИНП № П-22221416215542-141-001/09.01.2017 г. била документирана насрещната проверка на [фирма] във връзка с издадена към ревизираното дружество фактура №[ЕГН]/28.12.2015 г. с ДДС в размер на 510.01 лв. и предмет на доставката метален профил, алуминиев винкел, еталбонд. профил и др. Изготвени били ИПДПОЗЛ, връчени на дружествата по чл. 32 от ДОПК поради ненамиране на управителя или упълномощено лице на адреса за кореспонденция. Документи не били представени. След справка в информационната система на НАП било установено, че фактурите са включени в дневниците за продажби при доставчиците за съответния период. Не били налице данни за декларирани търговски обекти, наети работници и регистрирани ЕКАФП. В хода на ревизията са изпратени и ИПДПОТЛ до [фирма] във връзка с издадени към ревизираното лице фактури №1394/27.09.2012 г. и №1369/11.09.2012 г. с ДДС в общ размер на 4 000.02 лв. и предмет на доставките алуминиеви профили и до [фирма], във връзка с издадена към ревизираното дружество фактура №305/17.04.2013 г. с ДДС в размер на 4 000.00 лв. и предмет на доставката 2 000 /без да е посочена мярката/ метални профили. Същите са връчени на дружествата по реда на чл. 32 от ДОПК. В отговор не са представени документи. От ревизираното дружество са представени само копия на фактурите, придружени с фискални касови бележки. Констатирано било, че дружествата нямат регистрирани ЕКАФП с индивидуализиращи данни, посочени в касовите бележки, с изключение на [фирма] и [фирма], за които са налице данни за регистрирани ЕКАФП. но липсват данни за формирани приходи от извършени

продажби. Установено било също, че по данни от счетоводството на ревизираното лице, закупените стоки са изписани от материалните сметки като продадени, без да е налична информация за конкретни контрагенти. По отношение на доставката от „ЕНКОНСТРУКТ“ Е. е установено, че стопанската операция е отразена счетоводно по дебита на счетоводна сметка: 3031 Стоки/внос.

С ПИНП №П-22221017046160-141 -001 /29.06.2017 г. е документирана насрещната проверка на [фирма], във връзка с издадени към ревизираното дружество 12 фактури през м. 04.2012 г., м. 09. м. 10 и м. 12.2013 т.. м. 06. 07, м. 08 и м. 12.2014 г.. м. 05. м. 06, м. 08 и м. 12.2015 г. с ДДС в общ размер на 58 032,00 лв. и предмет на доставките авансово плащане, по договор и стоки. На дружеството е връчено ИПДПОТЛ, в отговор на което са представени документи и писмени обяснения. От съдържанието на сключен между страните Договор от 01.12.2011 г. било установено, че [фирма], в качеството си на възложител, възлага на [фирма], в качеството на изпълнител, да изработи срещу възнаграждение база данни на потенциални клиенти на LED осветление. Разработването на продукта следвало да бъде извършено по проект на възложителя, съобразен със следните характеристики: да съдържа наименование на клиента, лице за контакт, телефон и електронна поща. Броят на потенциалните клиенти в продукта трябвало да бъде минимум 2 500. Изпълнителят следвало да изпрати по 4 персонализирани имейла на всеки потенциален клиент, фигуриращ в базата данни, в рамките на два календарни месеца. Текстът на имейлите щял да бъде съгласуван с възложителя. Срокът за изработката на продукта е до 31.01.2012 г. Изпращането на имейлите в периода от 01.02.2012 г. -31.03.12г. следвало да се извърши на всеки две седмици по един. Договореното възнаграждение било размер на 5.00 лв. без ДДС за всеки потенциален клиент. В договора е посочено още, че авторското право върху продукта принадлежи на възложителя, по чиято поръчка и за чиято сметка и риск е изработен. Представен е и приемо-предавателен протокол от 31.03.2012 г., съгласно който [фирма] предава на представител на [фирма] /без конкретизиране на лицата/ изработената база данни на потенциални клиенти на LED осветление. С протокола е установено, че продуктът съдържа 2 504 потенциални клиента, реквизитите на продукта отговарят на заданието на възложителя, изпълнителят е изпълнил и възложеното да изпрати по 4 персонализирани имейла на всеки потенциален клиент. Във връзка с изпълнение на договора е издадена фактура № 170/31.03.2012 г. с данъчна основа 12 520.00 лв. и ДДС 2 504.00 лв. Според органите по приходите, създаване на база данни и изпращането на имейли предполага наличието на актив, чрез който да се създаде продуктът, и с помощта, на който да се изпратят имейлите. Също така, дружеството следвало да разполага и с достъп до интернет-пространство за завършване доставката по договора.

Във връзка с това. от представената инвентарна книга било установено, че [фирма] разполага само със стъклопакет, отразен по дебита на счетоводна

сметка 206 Стопански инвентар. Не били представени каквито и да са доказателства, от които да се установи какви реализации са достигнати в резултат на получена доставка. Наред с горното, е представен и Договор от 07.05.2015 г., съгласно който [фирма] възлага на [фирма] предоставяне на правото на ползване на възложителя за срок от една година, срещу възнаграждение, иновационен промишлен дизайн на 3 D принтер, надлежно регистриран в патентното ведомство. Извършването на поръчката по договора следвало да е придружено с приемо- предавателен протокол, разписан в два екземпляра. По силата на този договор, изпълнителят бил длъжен да разработи и регистрира в Патентното ведомство нов иновационен промишлен дизайн на 3 D принтер в срок до 31.12.2015 г. Срокът на правата за ползване започвал да тече от подписване на приемо-предавателния протокол, като същия можело да бъде удължен, срещу допълнително заплащане. Авторското право върху промишления дизайн принадлежало на изпълнителя. Стойността по договора била в размерна 121 100.00 лв. Представен бил и приемо-предавателен протокол от 28.12.2015 г., съгласно който [фирма] предава на [фирма] документи по регистриран на 15.12.15 г. в Патентното ведомство промишлен дизайн на 3 D принтер под номер BG/11/8360. С протокола се установило, че промишленият дизайн е разработен и успешно регистриран в Патентното ведомство и параметрите на продукта отговаряли на заданието на възложителя. Във връзка с изпълнение на договора били издадени 6 фактури през м. 05. м. 06. м. 08. м. 10 и м. 12.2015 г. с данъчна основа в общ размер на 121 100.00 лв. и ДДС в общ размер на 24 220.00 лв. Представено било и Свидетелството за регистрация на промишлен дизайн BG/11/8360, от което ставало ясно, че регистрацията на промишления дизайн е въз основа на направена заявка №11046/28.08.2015 г. и притежател на правото за индустриална собственост е [фирма], автор С. П. Н.. Срокът на закрила на правото бил до 28.08.2015 г. В представени писмени обяснения е посочено, че основната дейност на [фирма] е организиране на регионални, национални и международни мероприятия, търговия на едро, а от 2016 г. и асемблираме на светодиодни продукти. При изпълнение на дейността си дружеството ползвало собствен капитал, подизпълнители и персонал под наем.

По отношение на услугите - създаване на база данни на потенциални клиенти и изпращане на персонализирани имейли и изработка на иновативен промишлен дизайн на 3 D принтер сочело, че същите са извършени от собственика на дружеството, за което са приложени доказателства за завършени специализирани курсове по техническо чертане, информатика, електроника и управление на микроконтролери. Пояснено било, че промишленият дизайн на 3 D принтер с автор Сп. Н., е защитен и заведен в Патентното ведомство на Република България. По отношение на разплащането било посочено, че същото е извършено по банков път и чрез прихващане. В хода на ревизията било установено още, че [фирма] е доставчик на ревизираното лице и на различни видове стоки-кабели, светодиоди модули, хигиенни продукти, декорация, светещи ленти,

контролер, хранване, димер. гофрирана тръба, крайници, диоди, рнптер, прожектор, прах, светодиодни лунички, конектори, плочки, усилватели, фасонки, аксесоари за лента, термометър, светодиодно тяло, светодиодна украса, коледна украса, климатици, сувенири и др., за което били издадени 22 фактури и кредитни известия през м. 01. м. 02. м. 05. м. 09 и м. 12.2011 г., м. 01. м. 02, м. 03. м. 07. м. 08 и м. 12.2012 г., м. 07. м. 08. м. 09. м. 10 и м. 12.2013 г.. м. 06. м. 07. м. 08 и м. 12.2014 г. с ДДС в общ размер на 45 912,00 лв. За транспортирането на стоките, била приложена справка, от която било видно, че по доставките през 2011 г. за началната точка на транспортиране е посочено [населено място] [улица], а за крайната точка [населено място], [улица], а по доставките за останалите периоди - начална точка [населено място], [улица]. Транспортното средство, с което бил извършван превоза на стоките през 2011 г. „Форд“ с регистрационен номер С1153КР и водач С. Н.. За доставките през 2012 г., 2013 г. било ползвано МПС „Форд“ с регистрационен номер СА6510РА и водач Д. Д.. Въпросното МПС било собственост на [фирма] от 08.12.2011 г. и представлявало товарен автомобил. По отношение на посочените адреси на натоварване и разтоварване на стоките било установено, че на тях се намират складови помещения и гаражни клетки, наети съответно от [фирма] и [фирма], за което са представени договори за наем. Констатирано било още, че за част от стоките не са представени документи за произход.

Поради това било прието, че по част от фактурите с ДДС в общ размер на 31 308.00 лв., издадени от [фирма], не са налице реални доставки на стоки. Въз основа на установеното и на основание чл. 68 ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6, чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС било прието, че за ревизираното лице не е налице право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 107 549,00 лв., в т.ч. по издадени фактури от [фирма] - в размер на 4 520.00 лв. за м. 09, м. 12.2015 г., по фактури от [фирма] - в размер на 15 000.00 лв. за м. 11.2012 г. и м. 03.2013 г., по фактури от [фирма] - в размер на 1 842.40 лв. за м. г., по фактури от [фирма] - в размер на 8 387.60 лв. за м. 08. м. 12.2011 г., м. 09. м. 10.2012 г., по фактури от [фирма] - в размер на 1 922.08 лв. за м. 06.2011 г., по фактури от [фирма] - в размер на 6 584.48 лв. за м. 06. м. 09. м. 10. м. 12.2011 г., по фактури от [фирма] - в размер на 2 750.41 лв. за м. 01. м. 04.2011 г., по фактури от [фирма] - в размер на 510.01 лв. за м. 12.2015 г., по фактури от [фирма] - в размер на 4 000.02 лв. за м. 09.2012 г., по фактури от [фирма] - в размер на 4 000.00 лв. за м. 04.2013 г. и по фактури от [фирма] - в размер на 58 032.00 лв. за м. 04.2012 г.. м. 09. м. 10. м. 12.2013 г.. м. 06. м. 07. м. 08. м. 12.2014 г.. м. 05. м. 06. м. 08. м. 10. м. 12.2015 г. Жалбоподателят оспорил констатациите по административен ред. Сочил, че дружествата са разполагали с необходимия кадрови, технически и материален ресурс за изпълнение на доставките. Счита, че некоректното поведение на доставчиците и маркирането им като рискови в системата на НАП, не можело да служи като основание за отказване на данъчен кредит. Пояснява, че [фирма] е завело в счетоводството си закупените стоки и съответно същите били изписани при тяхната продажба. Сочил, че в хода на ревизията са

представени доказателства за транспортиране на стоките и за разплащане между страните. По отношение на непризнатия данъчен кредит в размер на 2 504.00 лв. за м. 04.2012 г. по фактура №170/31.03.2012 г. от [фирма] за извършени услуги по изготвяне на база данни на потенциални клиенти на LED осветление твърди, че услугите са извършени от управителя на дружеството и за тях не се изисква специален инструментариум или техника, поради което са извършени от личен лаптоп. Сочи, че в случая е налице реален продукт, както и данни за потенциалните клиенти, включени в базата данни.

По отношение на изработката на иновативен промишлен дизайн на 3 D принтер счита, че обстоятелството, че [фирма] е подало заявка за регистрация на domeйна в Патентното ведомство, не е основание да се откаже данъчен кредит, доколкото авторът на този иновативен дизайн е управителят на [фирма] - С. Н.. Пояснено е, че същата след като притежава авторските права върху продукта, няма пречка да го предостави на [фирма] за временно ползване за срок от една година. Посочено е още, че правата получени от [фирма] са интелектуална собственост и са закупени с цел участие на дружеството по програма за европейско финансиране с цел разработка на продукт и внедряването му в продуктовата гама на дружеството. Именно чрез 3D печата можело да се отпечата прототип на изделието и да се види готовият модел на осветителното тяло, да се правят промени и т.н. Позовава се на практиката на СЕС, съгласно която, за да се откаже данъчен кредит, следвало да е доказано, че сделките са сключени с цел данъчна измама, за което в акта не се съдържа констатации, и иска отмяна на РА като недоказан и незаконосъобразен.

След анализ на така установената фактическа обстановка, представените с административната преписка доказателства и направените от жалбоподателя възражения, решаващият орган намерил за законосъобразно следното:

В конкретния случай спорът се свеждал до това дали са налице реално изпълнени фактурирани доставки на стоки от процесните доставчици. Следвало да се отбележи, че за да се направи категоричен извод за реалност на една доставка на стоки, следвало на първо място да се установи, че доставчикът е разполагал с необходимите количества стоки и то към посочената във фактурата дата на данъчното събитие и едва след това да се установява начинът на прехвърляне. В тази връзка е Решение С-78/12. т. 35 на СЕС, според което дадена сделка може да бъде окачествена като „доставка на стоки” по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2006/112, когато чрез тази сделка определено данъчнозадължено лице прехвърля материална вещ и овластява другото лице да се разпорежда фактически с нея като неин собственик, без за това да е от значение формата на придобиване на правото на собственост върху въпросната вещ. Установяването на факта на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на разпореждане на получателя, предполагало изследването на въпроса за предходните продажби, за съхранението и

транспортирането на стоката, заприхождаването и физическата ѝ наличност при получателя. В случая ревизиращите органи приели, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от описаните доставчици, тъй като не било доказано реалното осъществяване на документираните с тях доставки на стоки, поради липсата на достатъчно доказателства за това. На доставчиците са извършени насрещни проверки, при които било установено, че същите не се откриват на декларираните адреси за кореспонденция и не представят изисканите документи. Не били налице никакви доказателства, че доставчиците са придобили правото да се разпореждат фактически с въпросните стоки като собственик. Действително, произходът на стоките не било основание за непризнаване право на данъчен кредит, ако обаче е доказано, че стоката действително съществува и е прехвърлена собствеността върху нея по пряката доставка, която е предмет на облагане, респективно на претендираното право на приспадане на данъчен кредит. Именно действителното съществуване на стоката при доставчиците в случая не било доказано. Ето защо, неустановеният произход на процесните стоки в настоящия казус, макар и да не можело да бъде самостоятелно основание да се приеме, че доставките не са действително извършени, представлявало обстоятелство в подкрепа на формирания извод за липса на реални доставки по спорните фактури.

В случая липсвали и доказателства за наличие на материално-техническа база при доставчиците, където са съхранявани стоките до тяхната продажба и от където са извършвали търговска дейност. В тази връзка следвало да се отбележи, че в хода на ревизията, след справка в базата данни на Агенция по вписванията било установено, че за нито един от доставчиците не са налице отбелязвания за собственост на недвижими имоти. Не били представени и доказателства за наети търговски помещения. Също така не били представени и счетоводни документи, в т.ч. аналитичност на сметка 304 Стоки, от които да се проследи заприхождаването и изписването на стоките при съответния доставчик. Наред с горното било видно, че в по-голямата си част фактурите били Придружени с фискални бонове, за които обаче не били налице данни, че са отчетени от страна на издателите им като приходи от продажби и същите са издадени от фискални устройства, за които не са налице данни да са регистрирани на съответните дружества. Изключение от горното правели доставките на стоки по фактури, издадени от [фирма]. Видно от изложеното в акта, ревизиращите органи приели, че по част от издадените фактури с предмет стоки са налице реални доставки на стоки, но за останалата част не са представени доказателства за това, Ревизиращите органи са посочили, че по отношение на фактури №191/19.09.2013 г., №192/16.10.2013 г., №193/21.12.2013 г., №194/24.06.2014 г., №195/03.07.2014 г., №196/25.08.2014 г. и издаденото към нея кредитно известие №199/22.12.2014 г. не са налице първични счетоводни документи за произхода на стоките и за основанията за издаване на кредитното известие. Предмет на доставка по същите фактури били плочки, климатици, коледна

украса, сувенири, аванс за доставка на стока. От [фирма] били представени фактури №3065/30.12.2011 г. и №6894/09.10.2013 г., издадени от предходен доставчик [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставка сувенири и коледна украса. Представените фактури за закупени сувенири и подобни артикули и от други предходни доставчици, [фирма] представило счетоводни регистри по сметки, от които било видно осчетоводяване на издадените фактури към ревизираното дружество. Представени били регистри за движение по сметка 304 Стоки за периодите от 2013 г. до 2015 г., от които било видно, че стоките са заведени по вид, количество и стойност и за съответните периоди са налични плочки, сувенири и други артикули, предмет на доставка по процесите фактури към ревизираното дружество.

Във връзка с процесите доставки на стоки от [фирма] е представена справка за транспортиране на стоките, от която било констатирано, че транспортът е осъществен от обект на доставчика до обект на ревизираното дружество с автомобили, собственост на управителя на [фирма] и на [фирма]. Анализът на събраните доказателства не давал основание да се приеме, че по спорните фактури от [фирма] за доставка на стоки не са налице доказателства за реално осъществени доставки. От горното следвало, че с РА необосновано и незаконосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 35 286.00 лв. по фактури №191/19.09.2013 г., №192/16.10.2013 г., №193/21.12.2013 г., №194/24.06.2014 г., №195/03.07.2014 г., №196/25.08.2014 г. и не е признато намаление на данъчния кредит в размер на 3 978.00 лв. по кредитно известие №199/22.12.2014 г. към фактура №196/25.08.2014 г. По отношение на доставките на услуги с предмет ремонтни дейности и изравняване на терени, фактурирани от [фирма] и [фирма] липсвали документи, удостоверяващи реално изпълнение. По своята същност услугите представлявали фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност. Хронологичното проследяване на отделните елементи на доставката на услуга включвало установяването най-общо на договаряне между страните на естеството на услугата, осигуряване на необходимите материали и необходимия персонал за изпълнение на услугата от страна на доставчика. В случая, за извършване на услугите, посочените доставчици следвало да разполагат с активи - багери или други, материали и трудов ресурс, поради факта, че е договорено извършването на услугата да е с ресурс на доставчика. Доказателства за това не били представени. Липсвала отчетност на ежедневно извършената работа от конкретно лице-работник, къде точно е полаган трудът, какъв обем работа е извършена, как е отчитана извършената работа, с оглед определяне на възнаграждението, кой е приемал извършената за деня работа и т.н. По отношение на непризнатия данъчен кредит в размер на 2 504.00 лв. за м. 04.2012 г. по фактура №170/31.03.2012 г. от [фирма] за извършени услуги по изготвяне на база данни на потенциални клиенти на LED осветление следвало да се отбележи, че съгласно

представения договор разработката следвало да се извърши по проект на възложителя и да съдържа наименование на клиента, лице за контакт, телефон и електронна поща.

Броят на потенциалните клиенти в Продукта трябвало да бъде минимум 2 500 дружества. В случая ревизираното лице не е представило информация, която да докаже какви реализации са достигнати в резултат на получената доставка. Липсвали и данни за потенциалните клиенти на LED осветлението, за които е създадена базата данни, както и информация къде се съхранява същата и как е ползвана. Не била представена информация и за това, каква е икономическата изгода на предприятието от въпросната разработка и с кои от клиентите, фигуриращи в базата данни, дружеството има бизнес отношения. С оглед изложеното, административната инстанция споделя изводите на ревизиращите органи за липса на реална доставка за изработката срещу възнаграждение на база данни на потенциални клиенти на LED осветление. С РА законосъобразно било отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 504.00 лв. за м. 04.2012 г. по процесната фактура от [фирма]. Относно другата доставка на услуги от [фирма]. касаеща предоставянето на правата за ползване за срок от една година, срещу възнаграждение на нов иновационен Промислен дизайн на 3 D принтер, е представен договор от 07.05.15 г. От съдържанието на същия се установявало, че изпълнителят е длъжен да разработи и регистрира в Патентното ведомство нов иновационен Промислен дизайн на 3 D принтер в срок до 31.12.2015 г. и след това авторът има право да предоставя правата. Тоест, преди всичко следва да е налице изработен продукт. В случая не е спорно, че е налице разработен нов иновационен Промислен дизайн на 3 D принтер, чийто автор е управителят на [фирма] - С. Н.. Не било спорно, че продуктът е регистриран в Патентното ведомство, за което съществувало Свидетелството за регистрация на промишлен дизайн издадено от Патентно ведомство на Р България №BG/11/8360. Спорно в случая се явявало обстоятелството, кой има право да предостави правата за ползване на продукта. Следвало да се отбележи, че промишления дизайн, наред с търговската марка е основен маркер, по който един бизнес може да бъде разпознат, един продукт да бъде забелязан. Закрилата на дизайн, както и повечето права на индустриална собственост, се постигало с регистрацията му по реда на административна процедура в Българското патентно ведомство или в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост. Съгласно чл. 4. ал. 1 от *Закона за промишления дизайн /ЗПД/*. лицето, създадо дизайн, имало право на авторство по този закон.

Това право било безсрочно и непрехвърляемо и се ползвало от защита по този закон, независимо от защитата, която можело да получи и по други закони. Съгласно чл. 16. ал. 1 от ЗПД, правото на заявяване на дизайн принадлежало на автора или на неговия правоприемник. Когато правото на заявяване принадлежи на няколко лица, то се упражнявало съвместно. Отказът на едно лице или на няколко от лицата да участват в заявяването не

било пречка за останалите. Отказът трябвало да е изричен и да е в писмена форма. От изложеното в акта било видно, че автор на дизайна е С. Н., а правото на заявяване е упражнено от [фирма]. В хода на ревизията не е проверено дали е налице сключен договор между [фирма] и физическото лице за изработване на промишлен дизайн, какви са неговите параметри, постигната ли е уговорка за съвместно използване на дизайна и т.н. Поради това не можело категорично да се изключи възможността авторът да е предоставил правата за ползване на продукта. От друга страна, съгласно чл. 19. ал. 1 от ЗПД, правото върху регистриран дизайн включвало правото на притежателя му да използва дизайна, да се разпорежда с него, както и да забрани на трети лица без негово съгласие да копират или да използват в търговската дейност дизайн, включен в обхвата на закрила. Съгласно чл. 22. ал. 1 от ЗПД, правото върху дизайн може да принадлежи на едно или повече лица, а съгласно ал. 2, когато правото върху дизайн принадлежи на две или повече лица, всеки съпритежател може да го използва без съгласието на останалите и без да се отчита за това пред тях, освен ако между тях е уговорено друго в писмена форма. В случая не е установено на кои лица принадлежи правото върху регистрирания дизайн и кой може да се разпорежда с него. Действително, от наличното Свидетелството за регистрация на промишлен дизайн издадено от Патентно ведомство на Р България №BG/11/8360 се установявало, че заявител за регистрацията на дизайна е [фирма], а автор е С. Н.. В случая, с оглед горните законови разпоредби, не били налице безспорни доказателства, които да удостоверяват, че право върху продукта има единствено заявителя за регистрация и не е налице това право за автора С. Н.. Съгласно обясненията на жалбоподателя, правата, получени от [фирма] по договора представлявали интелектуална собственост и са закупени с цел участие на дружеството по програма за европейско финансиране с цел разработка и внедряването му в производствената продуктова гама на дружеството, както и последващо използване на принтера в развойната дейност.

Предвид изложеното във връзка с процесните фактури от [фирма] за предоставяне правата на ползване срещу възнаграждение на нов иновационен Промислен дизайн на 3 D принтер, изводът на органите по приходите за липса на реална доставка се явявал необоснован. Следователно, с РА незаконосъобразно било отказано правото на приспадане на данъчен кредит по същите фактури общо в размер на 24 220.00 лв. В обобщение. РА се явявал необоснован и незаконосъобразен в частта на отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури от [фирма] общо в размер на 55 528.00 лв. за м. 09. м. 10. м. 12.2013 г., м. 06. м. 07. м. 08. м. 12.2014г., м. 05. м. 06. м. 08. м. 10. м. 12.2015 г. С РА законосъобразно било отказано правото на приспадане на данъчен кредит за м. 04.2012 г. в размер на 2 504.00 лв. по фактура №170/31.03.2012 г. от [фирма]. По отношение на спорните доставки от останалите доставчици, по които не е признато право на приспадане на данъчен кредит, актът е обоснован и законосъобразен. Предвид изложеното, оспореният РА следвало да бъде отменен в частта на

установените задължения по ЗДДС за м. 09. м. 10. м. 12.2013 г., м. 06. м. 07. м. 08. м. 12.2014 г., м. 05. м. 06. м. 08. м. 10.2015 г., както и в частта на определените лихви за м. 01, м. 10.2014 г., м. 11.2015 г. РА следвало да бъде изменен в частта на установените задължения за главници и лихви за м. 12.2015 г. и потвърден в останалата оспорена част. Относно искането за спиране на изпълнението на РА. Към датата на подаване на искането решаващият орган се произнесъл с решение по жалбата срещу РА, поради което и на основание чл. 153. ал. 3 от ДОПК във връзка с чл. 152. ал. 2 от ДОПК бил компетентен да го разгледа. Като взел предвид горното установил, че е направено искане за спиране на изпълнението на обжатван ревизионен акт, жалбата била допустима и искането било депозирано пред органа, компетентен да се произнесе в съответната фаза на обжалване. С РА били установени задължения по таблица 1 в размер на 151 936.48 лв., в това число - 107 540.40 лв. главница и 44 396,08 лв. лихви за забава. Установените задължения за довносяне по таблица 3 са в размер на 99 574.27 лв. в това число - 55 178.19 лв. главница и 44 396.08 лв. лихви за забава. Към датата на подаване на искането за спиране на изпълнението дължимите лихви съобразно оспорената част били в размер на 45 053.32 лв.. от които 657.24 лв. - от датата на РА до датата на искането и 44 396.08 лв. до датата на РА. Жалбоподателят оспорил РА в частта на установените задължения в посочените размери.

Съгласно разпоредбата на чл. 153. ал. 4 от ДОПК. решаващият орган спира изпълнението на ревизионния акт, ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Съгласно ал. 5 на същия член в останалите случаи решаващият орган извършвал преценка съобразно предоставеното, съответно предложеното обезпечение и можел да спре изпълнението като задължи компетентния публичен изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество. Съгласно становище от 04.05.2018 г. от Т. Т., на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С. при извършена проверка във връзка с направеното искане и представените документи било установено следното: имало издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121. ал. 1 от ДОПК №С 170022-023-0002763/25.07.2017 г. и Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки по чл. 121. ал. 6 от ДОПК изх. №С 170022-139-0002861/20.12.2017 г. на МПС модел ТОЙОТА Я.. с рег. [рег.номер на МПС] .-товарен автомобил марка ФИАТ М.. рег. [рег.номер на МПС] и товарен автомобил марка ФОРД КУРИЕР с рег. [рег.номер на МПС] . Същите били описани съгласно протокол за опис №С 180022-104-0000297/27.03.2018 г. Издадено е разпореждане за определяне на окончателна оценка №С 180022-104-0000297/27.03.2018 г. на МПС обща стойност 8 500.00 лв. С посочените Постановления бил наложен запор на движими вещи както следва: машина за позициониране на диоди QS-1200. компресор OTS-550N2. машина за запояване OS-1235. машина за позициониране на диоди QS-1258. светломер LT-SM901, апарат за измерване

на волтаж, машина за позициониране на диоди QS- 1200-B и лазерна маркираща машина HT-EP12, на обща балансова стойност 77 549.00 лв. Наложена била възбрана на недвижим имот с Постановление на налагане на обезпечителни мерки №С 180022-022-0017089 от 21.03.2018 г., същият бил описан и оценен от независим оценител и било издадено разпореждане за окончателна оценка №С 160022-104-0000048/06.04.2016 г. на стойност 58 567.00 лв. Предложеното обезпечение било в размер на 144 616.00 лв., което покривало установените задължения за довносяне по таблица 3 в размер на 100 231.51 лв.

Поради това настоящата инстанция, счела че са налице основания за спиране на изпълнението на РА №Р-22221016008206-091-001 от 27.11.2017 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и М. Й. В. - ръководител на ревизията, в оспорената част. с която са установени задължения по таблица 3 в размер на 100 231.51 лв. в това число - 55 178.19 лв. главница и 45 053.32 лв. лихви, изчислени до датата на подаване на искането. Предвид това административният орган отменил Ревизионен акт №Р-22221016008206-091-001 от 27.11.2017 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията, и М. Й. В. - ръководител на ревизията, в оспорената част на установения резултат по ЗДДС за данъчни периоди м. 09. м. 10 и м. 12.2013 г., м. 06. м. 07, м. 08 и м. 12.2014 г., м. 05, м. 06. м. 08 и м. 10.2015 г., както и в частта на установените лихви за забава за м. 01, м. 10.2014 г., м. 11.2015 г., изменил ревизионния акт в оспорената част, като установения с РА резултат по ЗДДС за данъчен период м. 12.2015 г. в размер на 13 691.48 лв. определил на 1 491,48 лв., ведно с начислените лихви, потвърдил ревизионния акт в останалата оспорена част и спрял изпълнението на Ревизионен акт №Р-22221016008206-091-001 от 27.11.2017 г., издаден от М. С. Х. - орган, възложил ревизията и М. Й. В. - ръководител на ревизията, с който са установени публични задължения в общ размер на 100 231,51 лв. в г. ч. главница -55 178.19 лв. и 45 053,32 лв. лихви за просрочие, изчислени до датата на подаване на искането, считано от датата на постановяване на настоящото решение до влизане в сила на ревизионния акт.

При извършената служебна проверка за законосъобразност и обоснованост на обжалвания акт, настоящият съдебен състав констатира, че той е произнесен от компетентен орган, в съответната форма и при спазване на процесуалните норми, а този извод се налага поради следните съображения:

В случая, релевантните за разрешаването на административноправния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на ревизия, осъществена по реда на чл.112 и сл. от ДОПК. Ревизията е завършила с издаването на оспорения РА, който е постановен в изискваната от закона форма, съобразно разпоредбата на чл.120, ал.1 от ДОПК. Не се констатират нарушения на процесуалните правила при осъществяване на процесуалните действия от

страна на приходната администрация.

С жалбата се прави искане съдът да отмени РА, в частта потвърдена с Решение № 708/23.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, с което е отказано право на данъчен кредит в общ размер 52 021.00 лв. за данъчни периоди м. 01, 04, 06, 08, 09, 10 и 12.2011 г., м. 04. 09. 10 и 11.2012 г., м. 03 и 04.2013 г., м. 09 и 12.2015 г., м. 01.2016 г. по фактури, издадени от доставчиците [фирма] (само по фактура № 170/31.03.2012 г.), [фирма]. [фирма], [фирма], [фирма], „Н." Е., [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], ведно със съответните лихви за забава на стойност 26 687.34 лв. и не са признати доставки от [фирма] към [фирма], за които в РА се твърди, че е начислен ДДС без основание в размер 85 011.94 лв., но се приема за дължим по реда на чл. 85 от ЗДДС.

Съдът намира, че ревизионният акт е издаден в съответствие с материалните разпоредби на закона предвид следното:

Според нормата на [чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС](#) регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон сумата на данъка за стоките или услугите по облагаеми доставки, които доставчикът- регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави.

По своята същност правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, правните последици, от който могат да възникнат само ако са изпълнени всички образуващи го елементи. Безспорно прието в правната теория и практика е, че признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на [чл.6, ал.1](#) и [чл.9, ал.1 от ЗДДС](#). Доставка на стока по смисъла на закона е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а доставка на услуга е всяко извършване на услуга. При липса на реална доставка, не възниква данъчно събитие, респективно задължение за начисляване на данъка, а при неправомерно начисляване на такъв, не се поражда право на данъчен кредит /[чл. 70, ал. 5 от ЗДДС](#)/.Изводът за наличие или липса на реална доставка е плод на оценка на установени факти и обстоятелства от обективната действителност. Реалното извършване на една доставка е положителен факт от действителността, който при осъществяването си остава следи и за него съществуват преки и косвени доказателства. Всяка доставка на стока или услуга представлява стопанска операция, която има две страни: доставчик и получател. Във връзка с това, всяка от страните трябва да притежава счетоводни и търговски регистри за съставени и осъществени сделки, както и писмени доказателства, които да докажат наличието на осъществените доставки. Липсата на такива съответно може да обоснове извода за неизвършени реално доставки по смисъла на [чл.6, ал.1](#) и [чл.9, ал.1 от ЗДДС](#). За да ползва данъчен кредит, данъчнозадълженото лице следва да докаже материално-правните

предпоставки по ЗДДС за възникване и упражняване на правото на приспадане.

Настоящият съдебен състав намира, че с оглед събраните в административното производство доказателства органът по приходите правилно е приел, че от страна на жалбоподателя не са представени убедителни доказателства за реално извършена доставка по процесните фактури, този извод е правилен и с оглед представените по делото доказателства. В конкретния случай спорът се свежда до това дали са налице реално изпълнени фактурирани доставки на стоки от процесните доставчици. За да се направи категоричен извод за реалност на една доставка на стоки, следва на първо място да се установи, че доставчикът е разполагал с необходимите количества стоки и то към посочената във фактурата дата на данъчното събитие и едва след това да се установява начинът на прехвърляне. В тази връзка е Решение С-78/12. т. 35 на СЕС, според което дадена сделка може да бъде окачествена като „доставка на стоки” по смисъла на член 14, параграф 1 от Директива 2006/112, когато чрез тази сделка определено данъчнозадължено лице прехвърля материална вещ и овластява другото лице да се разпорежда фактически с нея като неин собственик, без за това да е от значение формата на придобиване на правото на собственост върху въпросната вещ. Установяването на факта на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока, съответно нейното предаване на разпореждане на получателя, предполага изследването на въпроса за предходните продажби, за съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването и физическата ѝ наличност при получателя. В случая ревизиращите органи правилно са приели, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от описаните доставчици, тъй като не е доказано реалното осъществяване на документираните с тях доставки на стоки, поради липсата на достатъчно доказателства за това. На доставчиците са извършени насрещни проверки, при които е установено, че същите не се откриват на декларираните адреси за кореспонденция и не представят изисканите документи. Не са налице никакви доказателства, че доставчиците са придобили правото да се разпореждат фактически с въпросните стоки като със собствени. Действително, произходът на стоките не е основание за непризнаване право на данъчен кредит, ако обаче е доказано, че стоката действително съществува и е прехвърлена собствеността върху нея по пряката доставка, която е предмет на облагане, респективно на претендираното право на приспадане на данъчен кредит. Именно действителното съществуване на стоката при доставчиците в случая не е доказано.

Ето защо, неустановеният произход на процесните стоки в настоящия казус, макар и да не може да бъде самостоятелно основание да се приеме, че доставките не са действително извършени, представлява обстоятелство в подкрепа на формирания извод за липса на реални доставки по спорните фактури. В случая липсват и доказателства за наличие на

материално-техническа база при доставчиците, където са съхранявани стоките до тяхната продажба и от където са извършвали търговска дейност. В хода на ревизията, след справка в базата данни на Агенция по вписванията е установено, че за нито един от доставчиците не са налице отбелязвания за собственост на недвижими имоти. Не са представени и доказателства за наети търговски помещения. Също така не са представени и счетоводни документи, в това число аналитичност на сметка 304 Стоки, от които да се проследи заприходяването и изписването на стоките при съответния доставчик. Процесните фактури са придружени с фискални бонове, за които обаче не са налице данни, че са отчетени от страна на издателите им като приходи от продажби и същите са издадени от фискални устройства, за които не са налице данни да са регистрирани на съответните дружества. Ревизиращите органи са посочили, че по отношение на фактури №191/19.09.2013 г., №192/16.10.2013 г., №193/21.12.2013 г., №194/24.06.2014 г., №195/03.07.2014 г., №196/25.08.2014 г. и издаденото кредитно известие № 199/22.12.2014 г. не са налице първични счетоводни документи за произхода на стоките и за основанието за издаване на кредитното известие. Предмет на доставка по същите фактури са плочки, климатици, коледна украса, сувенири, аванс за доставка на стока. Представените от [фирма] фактури № 3065/30.12.2011 г. и № 6894/09.10.2013 г., издадени от предходен доставчик [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставка сувенири и коледна украса. По отношение на доставките на услуги с предмет ремонтни дейности и изравняване на терени, фактурирани от [фирма] и [фирма] липсват документи, удостоверяващи реално изпълнение. По своята същност услугите представляват фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност. Хронологичното проследяване на отделните елементи на доставката на услуга включва установяването най-общо на договаряне между страните на естеството на услугата, осигуряване на необходимите материали и необходимия персонал за изпълнение на услугата от страна на доставчика. В случая, за извършване на услугите, посочените доставчици следва да разполагат с активи - багери или други, материали и трудов ресурс, поради факта, че е договорено извършването на услугата да е с ресурс на доставчика.

Доказателства за това не са представени. Липсва отчетност на ежедневно извършената работа от конкретно лице-работник, къде точно е полаган трудът, какъв обем работа е извършена, как е отчитана извършената работа, с оглед определяне на възнаграждението, кой е приемал извършената за деня работа. По отношение на непризнатия данъчен кредит в размер на 2 504.00 лв. за м. 04.2012 г. по фактура №170/31.03.2012 г. от [фирма] за извършени услуги по изготвяне на база данни на потенциални клиенти на LED осветление следва да се отбележи, че съгласно представения договор разработката е необходимо да се извърши по проект на възложителя и да съдържа наименование на клиента, лице за контакт, телефон и електронна поща. Броят

на потенциалните клиенти в Продукта трябва да бъде минимум 2 500 дружества. В случая ревизираното лице не е представило информация, която да докаже какви реализации са достигнати в резултат на получената доставка. Липсват и данни за потенциалните клиенти на LED осветлението, за които е създадена базата данни, както и информация къде се съхранява същата и как е ползвана. Не е представена информация и за това, каква е икономическата изгода на предприятието от въпросната разработка и с кои от клиентите, фигуриращи в базата данни, дружеството има бизнес отношения. С оглед изложеното, съдът споделя изводите на ревизиращите органи за липса на реална доставка за изработката срещу възнаграждение на база данни на потенциални клиенти на LED осветление.

Съдът кредитира заключенията по изготвените съдебно счетоводна експертиза, съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице Б. Н., заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвено от вещото лице К. Б., заключението на съдебно-техническата-компютърна експертиза, изготвена от вещото лице Л. А., и изготвените повторни заключения, но те не оборват констатациите на ревизиращия екип, защото са изготвени на базата на събраните по административната преписка доказателства, които са били известни и в хода на ревизионното производство и съвсем основателно не са били възприети като убедителни доказателства, които да докажат на ревизиращите органи, че действително са осъществени прецесните доставки, а оттам и отказа за признаване правото на данъчен кредит. Съдът не кредитира свидетелските показания на С. Н. -управител на доставчика [фирма], защото отчита факта че тя в качеството си на управител на това дружество е заинтересована от изхода на делото.

Наложителността на това установяване произтича от обстоятелството, че жалбоподателят черпи за себе си спорното в процеса право на данъчен кредит именно от тези доставки/услуги, за всяка една от които твърди да е позитивно проявен юридически факт. Това определя и тежестта на доказване в конкретния казус, както и начисляването на данъка, съдържащо във фактическия състав и издаването на процесните фактури (съгласно [чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС](#)), като неправомерно и изключващо правото на приспадане на данъчен кредит. Като краен извод съдът счита, че основателно органите по приходите са отказали да признаят на жалбоподателя правото на данъчен кредит по издадените от посочените доставчици фактури за съответните данъчни периоди, което налага жалбата срещу РА да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание изложеното следва да бъде направен извод, че оспореният ревизионен акт в частта потвърдена с Решение № 708/23.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП, се явява правилен и законосъобразен, а възражения на жалбоподателя против ревизионния акт относно фактическите констатации и правни изводи, относно установяването на данъчните задължения на жалбоподателя, за

неоснователни и недоказани.

Ответната страна своевременно претендира разноски по делото. Предвид изхода на спора, следва да се присъди на ответника възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита в размер на 4167.21 лв., изчислено съгласно [чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г.](#) на ВАС за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание [чл. 160, ал. 1, предл. второ от ДОПК](#), Административен съд София-град, трето отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д.“Е. ЕИК[ЕИК] [населено място], [улица], представлявано от Д. А. Д. – управител, срещу **РА № Р-22221016008206-091-001/27.11.2017 г.**, издаден от М. С. Х. - Началник сектор, възложил ревизията, и М. Й. В. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП - [населено място], в частта потвърдена с Решение № 708/23.05.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА Д.“Е. ЕИК[ЕИК] [населено място], [улица], представлявано от Д. А. Д. – управител да заплати в полза на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 4167.21 лева (две хиляди петстотин двадесет и пет лева и осемнадесет стотинки).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 -дневен срок, от съобщаването на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: